

Hồi Thứ Mười

Minh Âm Vô Thường

Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh hiện trông rất tiêu tụy lờn thoi, thật không tiện gặp bất kỳ người nào. Tóc tai rối bời, y phục nhàu nát, toàn thân bết máu và mồ hôi, nàng nấp sau tảng đá mà lòng cảm khái vô hạn. Cũng may là nơi nàng ẩn nấp có thể lén nghe được những lời bàn luận của ba lão nhân kia.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công nghe mấy lời của Châu Sơn thì ngạc nhiên nói:

- Lãnh Tuyết Tiên Tử à? Lão phu và bà ta cũng có duyên gặp mặt mấy lần, xưa nay bọn ta chưa từng đắc tội với bà ta, có sao bà ta lại can dự vào chuyện này?

Tần Tử Linh thầm kêu hồng bét, nếu vì việc này mà liên lụy đến sư phụ thì thật là nguy tai.

Lại nghe Châu Sơn nói:

- Tại hạ nghĩ cũng không hảm như vậy, nghe nói Lãnh Tuyết Tiên Tử ở xa tận Thiên Sơn, mấy mươi năm qua không xen vào chuyện giang hồ, hà tất bà ta phải quán vào chuyện này. Vả lại tiểu nha đầu kia cũng chưa chắc là độ đệ của bà ta.

Yến Cửu Công thở dài, nói:

- Bất luận thế nào thì chúng ta cũng không được bỏ qua cho tiểu nha đầu đó.

Vừa nói đến đây thì bỗng nghe từ xa có người gọi:

- Không xong rồi... Ngô tam gia bị giết rồi, thi thể nằm ở đây.

Nghe vậy thì ai nấy đều biến sắc, đặc biệt là lão trung niên cầm lá hồng kỳ trong tay. Vì người này chính là Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương, nhân vật thứ hai trong Tuyết Sơn Tứ Ma.

Phạm Tiểu Cương nghe vậy thì vội lớn tiếng hỏi:

- Ngô tam gia ở đâu?

Đại hán vừa chạy đến vội xách đèn đi trước dẫn đường, vừa đi hấn vừa nói:

- Là Hải Âu Ngô tam gia, cổ bị đâm thủng, hiện đang nằm dưới bậc ta cấp dẫn xuống thạch thất.

Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương kêu lớn một tiếng rồi tung mình phóng đi như bay. Yến Cửu Công và Châu Sơn cũng lần lượt theo sau. Thực ra hai lão này đã thấy Hải Âu Ngô Khâu trúng kiếm của Tần Tử Linh, nhưng lúc đó vì khẩn trương truy theo nàng và Giang Hải Phong nên chưa biết Ngô Khâu sống chết thế nào.

Sau khi bọn người này bỏ đi thì Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh thở dài một hơi và tự nói:

- “Hồngбет! Ta đã gây ra đại họa rồi!”

Nàng ngẩn người một lúc, càng nghĩ càng cảm thấy oan uổng, nàng tự vấn:

- “Ta làm như thế để làm gì chứ? Khi không sao lại gây ra thù hận thế này?”

Nàng lại suy nghĩ:

- “Thì ra Hải Âu Ngô Khâu là nhân vật trong Tuyết Sơn Tứ Ma mà Tuyết Sơn Tứ Ma là những kẻ không dễ đụng vào, xem ra phiền phức của ta sau này quá nhiều rồi.”

Nghĩ đến đây thì bất giác nàng oán hận Giang Hải Phong, nên tự nói:

- Giang Hải Phong, ta thề bất lưỡng lập với người...

Nói xong lời này nàng cảm thấy hơi thái quá nên vội bế khẩu.

Hiện tại xung quanh không một tiếng động, xa xa có tiếng khóc và tiếng nguyên rủa theo gió truyền lại. Tần Tử Linh biết, đây nhất định là phản ứng của tam ma còn lại khi tìm thấy thi thể của Hải Âu Ngô Khâu. Nàng tự nhủ, bây giờ mình không đi thì còn đợi đến khi nào nữa?

Thế là nàng nghiêng rằng chịu đau mà tung người lên tường rào, nàng quét mục quang nhìn xung quanh không thấy bóng người nào nên vội nhảy ra bên ngoài. Trước mặt có con đường nhỏ trải đá, Tần Tử Linh sợ có mai phục nên không dám đi vào, nàng đành men theo bờ tường mà đi.

Đi chừng mười trượng thì đến một chiếc cầu gỗ nhỏ, dưới cầu có nước chảy róc rách. Tần Tử Linh thầm vui mừng, bởi lẽ thân hình bê bết mồ hôi và vết máu của nàng đang rất cần được tẩy sạch. Nàng đứng trên cầu quan sát một lúc thì thấy dòng nước trong veo, hai bờ nhiều tranh cao quá đầu, đủ để che kín thân người.

Thế là nàng xuống dưới cầu, vừa chui vào bên trong bờ cỏ thì bỗng thấy lùm cỏ tranh khẽ động, trong lúc không phòng bị nên nàng chỉ kịp thấy thắt lưng đau buốt tựa như trúng ám khí. Tần Tử Linh giật thót người và vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Chợt nghe có người cười ha ha ở phía sau rồi nói:

- Tiểu cô nương, tại hạ đợi ở đây đã nửa ngày rồi, tại hạ biết thế nào cô nương cũng sẽ đến đây mà.

Lời vừa dứt thì một người phi thân lướt tới, trên tay cầm một chiếc Lăng Tử Thương hươu vù vù trong không khí. Tuy Tần Tử Linh có tuyệt nghệ hơn người nhưng lúc này thân thể mệt mỏi, tinh lực cạn kiệt nên chẳng khác kinh cung chi liễu. Không ngờ người phía sau chẳng những đuổi theo rất gắt mà còn vung Lăng Tử Thương quất bừa vào thắt lưng nàng. Tần Tử Linh nghe tiếng gió sắp ập vào người thì bất ngờ dừng

bước quay lại, ngọc thủ phân ra thi triển chiêu Bạch Hạc Phân Trảo chụp lấy Lăng Tử Thương của đối phương.

Kẻ vừa xuất hiện vốn là một đại hán họ Chử tên Thiên Bưu, một gia nhân nổi tiếng háo sắc của Hồ Chuồng Yến Tam. Trong lúc mọi người lo đánh nhau và truy tìm địch nhân thì hán nén lấp ở nơi này, vì hán đoán thế nào Tần Tử Linh cũng sợ mai phục ở chính đạo mà đi ngang qua đây, nhưng hán không ngờ là nàng muốn xuống suối để tắm giặt.

Lúc này tuy bị đối phương chụp được binh khí nhưng hai mắt của hán vẫn nhìn như dán vào thân thể Tần Tử Linh, mặt đầy vẻ phẫn khích, hán nói:

- Cô nương xinh đẹp lắm!

Tần Tử Linh xấu hổ đến độ muốn tìm đường chui xuống đất, cũng may là tứ phía không người, nhưng Chử Thiên Bưu đã thấy bộ dạng xốc xếch của nàng thì làm sao nàng có thể tha cho hán sống? Nàng bỗng nghiêng răng và giật mạnh một cái, Chử Thiên Bưu bị kinh lực kéo nhào tới trước. Thế nhưng hán vẫn không buông tay khỏi Lăng Tử Thương. Tần Tử Linh lạnh lùng quát:

- Đi!

Tả thủ đẩy ra cùng với tiếng quát, tuy tinh lực cạn kiệt nhưng công lực của nàng vẫn khá uy mãnh.

“Bình” một tiếng, Chử Thiên Bưu buông tay khỏi Lăng Tử Thương, thân hình hán như quả cầu bay ra xa rồi rơi bịch xuống đất. Miệng thổ huyết tươi, nhất thời nằm yên bất động.

Tần Tử Linh đoán là hán không thể sống nổi nên mới thở phào một hơi. Qua biến cố này, nàng chẳng còn lòng dạ nghĩ đến chuyện tắm giặt nữa, vả lại trời cũng sắp sáng nên nàng vội tìm đường trở về ngôi chòi canh cũ kỹ. Ngôi chòi canh này tọa lạc trên một đồi cao ở phía nam thành Thanh Châu, do nhiều năm không được tu sửa nên không còn nguyên vẹn hình thù. Tường xiêu vẹo, ngói đổ nát, chỉ thiếu điều là chưa ngã xuống thôi.

Tuy nhiên, nhờ nơi này vắng vẻ không người lai vãng nên Tần Tử Linh cũng yên tâm nghỉ ngơi. Sau khi gặp lại con bạch mã và con thương ưng yêu quý của mình thì tinh thần của nàng phấn chấn trở lại. Trước sân có chiếc chậu đá lớn, do mấy ngày qua có mưa nên trong chậu chứa đầy nước trong. Tần Tử Linh thả con thương ưng bay lên không để nó canh chừng người tới, sau đó nàng thay y phục và tắm gội thân thể.

Cuối cùng nàng tựa người vào đồng cỏ khô trong chòi canh mà nghỉ ngơi, bất tri bất giác ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi nàng tỉnh lại thì trời đã sáng tỏ, ánh nắng chiếu qua kẽ ngói vỡ khiến nàng cảm thấy vô cùng nhức mắt. Tuy nhiên, sau một giấc

ngủ vùi thì tinh lực của nàng hồi phục rất nhiều, bất giác nàng nghĩ đến chuyện tối qua và tự hỏi:

- “Tại sao ta phải làm như thế? Suýt chút nữa mất mạng mà người ta chẳng lãnh nhận ân tình.”

Nàng lại nhớ đến lời giáo huấn trước đây của sư phụ Lãnh Tuyết Tiên Tử:

- Phàm là nam nhân thì chẳng có kẻ nào tốt cả.

Nàng lẩm nhẩm tự nói:

- “Xem ra cũng có lý, dường ta ta không đi làm lại muốn quán vào chuyện của người khác, để bây giờ kết thù oán với bọn người kia thì thật là phiền phức.”

Nghĩ đoạn nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Thế nhưng nàng lại nhanh chóng nghĩ đến Giang Hải Phong, đôi mắt sáng

(mất hai trang, tập 5 trang 84-85)

Giang Hải Phong lại đột nhiên xuất hiện vào thời điểm này, chàng đánh động con tim vốn đã tĩnh lặng như cổ tĩnh vô ba của nàng.

Đến với Giang Hải Phong, nàng bắt đầu có một cảm giác hoàn toàn mới lạ. Thứ cảm giác đó gần giống như thuở nàng mới quen biết Tả Nhân Long, thậm chí còn nồng nhiệt hơn. Đúng như ai đó đã từng nói: “Sau khi nhìn mặt trời lặn, quay đầu lại thấy mặt trăng mới mọc, điều này càng khiến con người mê mẩn hơn!”

Tình cảnh của Tái Ngoại Phi Hồng lúc này cũng giống như vậy. Vì ngày xưa nàng còn nhỏ, đối với chữ “tình” còn chưa hiểu hết thì nói gì đến chuyện nhận thức được nó. Nhưng bây giờ nàng đã lớn, ít nhiều cũng nhận thức được đôi chút về cảm tình, vì vậy mà sự giao du của nàng với thiếu niên khác phái tự nhiên cũng thận trọng hơn. Vậy mà Giang Hải Phong lại khiến cho nàng quá thất vọng.

Cũng may là nàng không phải là một cô nương yếu đuối nhu nhược, điều này có thể đoán định từ trác hiệu Tái Ngoại Phi Hồng của nàng. Đôi khi nàng cũng nhìn sự việc rất thoáng, bỏ qua nhiều tiểu tiết, song sức chịu đựng của con người dù sao cũng có hạn nên chẳng trách nàng oán hận Giang Hải Phong.

Thời gian vùn vụt trôi qua, suốt ngày Tần Tử Linh chỉ miên man suy nghĩ mà không rời chồi canh nửa bước, thế nhưng trong lòng nàng luôn bồn chồn như mong đợi một điều gì.

Màn đêm dần buông, chồi canh không đèn đuốc, chỉ có ánh trăng bàng bạc chiếu qua cửa sổ như một dải lụa.

Tần Tử Linh lại tựa người vào đồng cỏ khô rồi lại bất giác ngủ thiếp đi. Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nhiên nghe như có tiếng ngựa hí nên choàng tỉnh

dậy. Nàng mở mắt nhìn ra ngoài thì thấy ánh trăng vàng vạc, bầu trời lấp lánh ngàn sao. Lúc này dường như có bóng người như u hồn thấp thoáng bên ngoài cửa sổ, động tác nhanh cực kỳ.

Tần Tử Linh vô cùng kinh hãi nhưng nàng vẫn không lên tiếng, nàng thầm nghĩ:

- “Nhất định đây là địch nhân tìm tới cửa rồi!”

Ý nghĩ của nàng vừa dứt thì bóng người bên ngoài cửa sổ đã lên tiếng:

- Cô nương không cần đa nghi, tại hạ chỉ đến thăm cô nương mà thôi!

Tần Tử Linh tung người phóng ra ngoài, đồng thời trường kiếm của nàng cũng xuất khỏi vỏ kêu “soạt” một tiếng.

Người bên ngoài cười nhạt, nói:

- Hà tất phải như vậy!

Bấy giờ Tần Tử Linh mới nhận ra người mới đến là ai, hai má nàng bất giác ửng hồng, nàng lui một bước rồi cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, hóa ra là người, người đến đây làm gì?

Người vừa đến quả đúng là Giang Hải Phong, chàng bước tới hai bước và cười cười, nói:

- Cô nương chớ hoài nghi, Giang Hải Phong không phải gỗ đá thì đâu có lý chẳng hiểu nhân tình thế sự, tối qua được cô nương thành tâm giải cứu nên hôm nay đến đa tạ.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Chuyện đó ta không cần!

Lời vừa dứt thì nổi oán hận chợt dâng trào lên cổ họng, suýt chút nữa nàng bật khóc thành tiếng, nhất thời song mục đỏ rực như huyết.

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Cô nương có thể trách tội tại hạ không thông tình đạt lý, nhưng kỳ thực cô nương còn có điều chưa biết.

Tần Tử Linh chống kiếm xuống đất, nàng nói với giọng bi phẫn:

- Ta trách tội người làm gì chứ? Nơi này tứ bề hoang vắng, cô nam quả nữ không tiện gần nhau, người hãy đi đi!

Giang Hải Phong nghe vậy thì ngớ người, chàng lui một bước và gật đầu, nói:

- Cô nương nói chí phải... Chỉ có điều...

Chàng nhìn thẳng vào mắt Tần Tử Linh và nói tiếp:

- Bình sinh tại hạ không muốn thọ ân người khác, chuyện tối qua tuy cô nương kiến nghĩa ra tay nhưng rốt cuộc cũng chỉ vì muốn cứu tại hạ.

Tần Tử Linh nghe chàng nói đến đây thì lặng lẽ quay đầu ra sau, bởi lẽ hai mắt nàng đã long lanh ngấn lệ mà nàng không muốn để Giang Hải Phong nhìn thấy.

Giang Hải Phong tiếp tục nói:

- Vì thế nên tại hạ nhất định phải báo đáp ân tình của cô nương.

Tần Tử Linh gượng cười, nói:

- Không lẽ vì muốn người báo đáp nên ta mới đi cứu người?

Giang Hải Phong chau mày, nói:

- Bất luận thế nào thì tại hạ cũng ghi nhớ chuyện này trong tâm khảm, từ hôm nay trở đi, tại hạ có hai mục đích...

Bất giác Tần Tử Linh quay lại nhìn chàng, trước vẻ khôi ngô anh tuấn của Giang Hải Phong, chẳng hiểu thế nào mà oán hận trong lòng nàng chợt tan biến. Nàng buột miệng hỏi:

- Mục đích gì?

Hỏi xong nàng mới cảm thấy hối hận và thẹn thùng:

- "Tại sao ta lại hỏi hán những điều đó?"

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Thứ nhất, tại hạ phải nói cho cô nương biết, cô nương đã kết đại thù với bọn họ rồi. Mà bọn họ lại có nhân số rất đông, thế lực rất lớn.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Ta không sợ!

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Với bản lĩnh của cô nương thì tự nhiên dư sức đối phó, chỉ có điều bọn họ cũng toàn là cao thủ võ lâm, một khi đã hận cô nương thấu xương cốt thì cô nương không thể không đề phòng.

Tần Tử Linh thở dài một hơi rồi nói thầm:

- "Rốt cuộc người cũng thông được nhân tình!"

Thế nhưng nàng không nói điều này ra, nàng chỉ cười nhạt rồi nói:

- Điều này ta biết rồi, chuyện thứ hai thì sao?

Giang Hải Phong chậm rãi nói:

- Như tại hạ đã từng nói, tại hạ phải lập tức lên đường đi Giang Nam, cô nương có ân trợ giúp tại hạ nên tại hạ phải đến cáo biệt.

Câu này khiến Tần Tử Linh bất giác sửng người. Nàng cười nhạt rồi nói:

- Ta cũng muốn đi Giang Nam, có thể ngày mai là lên đường.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Rất tốt, vậy thì sau này chúng ta có thể gặp lại ở Giang Nam, xin cáo biệt tại đây!

Nói đoạn chàng định quay người cất bước nhưng Tần Tử Linh vội bước tới và nói:

- Người khoan đi đã!

Giang Hải Phong chau mày hỏi:

- Cô nương còn có chuyện gì chẳng?

Tần Tử Linh lạnh lùng hỏi:

- Người đến Giang Nam làm gì? Có chỗ ở nhất định không?

Giang Hải Phong ngó người một lúc rồi nói:

- Không có chỗ ở nhất định, tại hạ đi tìm một người họ Tả để giải quyết chút việc riêng.

Đến lượt Tần Tử Linh cũng ngẩn người, vẻ oán hận trên mặt nàng dường như bị sự kinh ngạc thay thế hoàn toàn. Nàng ấp úng nói:

- Người họ Tả? Tả...

Giang Hải Phong tiếp lời:

- Không sai, người này họ Tả tên là Nhân Long, hần hẹn gặp tại hạ ở Giang Nam, tại hạ nhất định phải đi tìm hần.

Tần Tử Linh chợt cảm thấy toàn thân chấn động, đáng tiếc là Giang Hải Phong không chú ý đến thần sắc biến đổi trên ngọc diện của nàng. Nàng buột miệng hỏi lại:

- Tả Nhân Long à?

Giang Hải Phong ngẩng đầu nhìn nàng và nói:

- Không sai, lẽ nào cô nương cũng quen biết người này?

Tần Tử Linh vội lắc đầu, hai gò má chợt ửng hồng, nàng nói:

- Ta... không...

Giang Hải Phong tỏ vẻ thất vọng bằng một tiếng thở dài, chàng nói:

- Vậy thì tại hạ đi đây!

Chàng cung thủ chào Tần Tử Linh rồi tung người đi như đã hạc xuyên vân, thoáng chốc đã mất hút tung tích. Tần Tử Linh trầm mặc nhìn theo một lúc rồi quay vào chòi canh, tâm tình của nàng càng thêm bất ổn, nàng nghĩ:

- “Chuyện này thật kỳ quái, sao Tả Nhân Long lại quen biết Giang Hải Phong và hẹn chàng đến Giang Nam? Tình hình này xem ra hình như bọn họ có ân oán gì với nhau thì phải.”

Võ công của Giang Hải Phong thế nào thì nàng đã biết, đích thị là một thiếu niên kỳ hiệp khó gặp trong võ lâm thiên hạ, còn Tả Nhân Long thì nàng càng không lạ gì. Vì Tả Nhân Long có ngoại hiệu là Thiên Sơn Chi Tinh kia là một nhân vật cứ như thần minh, rất được mọi người ở Nam - Bắc Thiên Sơn và Tây Bắc Đại Mạc kính trọng, võ công của chàng đã đạt đến cảnh giới cao thâm khôn lường.

Tần Tử Linh nhớ có lần nàng tỉ võ với chàng, không đầy vài mươi chiêu đầu thì nàng đã bại rồi. Bây giờ nghĩ lại, Tả Nhân Long và Giang Hải Phong đều là cao thủ hữu hữu trong võ lâm, nếu hai người động thủ với nhau thì thật là một trận tỷ thí không thể tưởng tượng nổi. Nàng thật sự kinh động đến độ thộn người ra, bất giác nàng lại nghĩ:

- “Ta không thể để bọn họ tàn sát lẫn nhau, chuyện này ta không biết thì thôi, bây giờ đã biết thì há có thể ngoảnh mặt làm ngơ sao?”

Nhưng một ý nghĩ khác lại đến trong đầu nàng, sở dĩ mình vượt thiên lý đến Trung Nguyên là vì tránh Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long, quả thực là mình không muốn gặp chàng nữa, vậy thì hà tất phải xen vào chuyện của người ta? Còn Giang Hải Phong và mình chẳng qua chỉ gặp mặt vài lần, có thể trong mắt người ta chắc là không có một người như mình, vậy thì hà cố gì mình phải lưu luyến?

Hai ý nghĩ hoàn toàn trái ngược nhau, nhất thời khiến nàng vô cùng khó xử. Nhưng hình ảnh oai phong tuấn tú của Giang Hải Phong cứ lớn vồn trong tâm trí nàng, bất giác nàng mong cho trời mau sáng để lên đường đi Giang Nam. Thực ra ngay cả bản thân nàng cũng nghĩ không thông là đi Giang Nam để làm gì? Nàng chỉ cảm thấy có điều gì đó cứ thôi thúc trong lòng, khiến nàng không thể không đi.

Sáng hôm sau, nàng lập tức cải trang thành nam nhân rồi cùng con thương ưng lên ngựa nhằm hướng Giang Nam thẳng tiến.

o O o

Lại nói đến Tả Nhân Long, sau khi giải huyết cứu bọn đạo sĩ của Tam Dương đạo quán và viết chữ lên đá hẹn Giang Hải Phong thì chàng khống chế Tịch Ti Ti rồi đưa nàng đi Giang Nam. Vì thấy trên ngựa của Giang Hải Phong có hai túi sách nên bất giác chàng thầm nghĩ:

- “Giang Hải Phong cũng thích đọc sách à? Chuyến này ta có thể mượn sách của hắn để giải sầu rồi!”

Nghĩ đoạn chàng kéo con ngựa cùng đi luôn thể.

Còn Tịch Ti Ti, nàng giãy giụa cả nửa ngày nhưng vẫn không sao thoát ra được. Nhất thời nàng vừa phẫn nộ vừa khấn咒, lòng thầm nghĩ:

- “Phải làm thế nào bây giờ? Không khéo ta bị lộ nguyên hình mất!”

Chạy được năm sáu dặm thì trước mắt xuất hiện một rừng trúc, bên trái rừng trúc còn có một con sông nhỏ.

Tả Nhân Long cho ngựa dừng trước rừng trúc rồi chậm rãi thả Tịch Ti Ti xuống, chàng nói:

- Người đừng bỏ chạy nhé, nếu chạy là tự chuốc lấy đau khổ đấy!

Vì bị Tả Nhân Long kẹp bên hông suốt hành trình nên Tịch Ti Ti cảm thấy xương cốt rã rời, trời lại nóng như đổ lửa khiến nàng tức đến độ muốn khóc. Nhưng Tả Nhân Long không để ý đến nàng, chàng bước đến ngồi xuống cạnh bụi trúc rồi ngắm nhìn trời mây sông nước. Tịch Ti Ti vốn lo sợ đối phương sẽ nhận ra mình là một cô nương, bây giờ thấy thái độ của Tả Nhân Long như vậy thì nàng cũng yên tâm.

Nàng cũng bước đến ngồi cạnh một bụi trúc khác rồi cười nhạt, nói:

- Công phu của người tuy không tồi nhưng ta thấy còn kém Giang Hải Phong nhiều lắm, tốt nhất là người mau thả ta ra đi!

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Dựa vào đâu mà người cho rằng công phu của Giang Hải Phong lợi hại hơn ta?

Tịch Ti Ti hơi ngớ người nhưng nàng liền nói:

- Đương nhiên là lợi hại hơn người, người có biết là năm sáu nhân vật thành danh trên giang hồ đều bị chàng giết chết tại hoang đảo không?

Tả Nhân Long hơi biến sắc, chàng trầm nghĩ:

- “Xem ra những điều Yến Cửu Công và Chu Kỳ nói, quả nhiên đều là sự thật rồi!”

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng nói:

- Nói như thế thì ta càng không thể tha cho hắn.

Tịch Ti Ti bĩu môi trợn mắt nhìn qua Tả Nhân Long và nói:

- Phải, ta biết người là Tả Nhân Long mà.

Tả Nhân Long cảm thấy kỳ quái, chàng trầm nghĩ:

- “Quái lạ, gã thư đồng này sao có vẻ giống một tiểu cô nương thế?”

Nghĩ thế nhưng chàng không truy cứu vấn đề đến cùng, chàng gạt đầu và mỉm cười, nói:

- Không sai, ta kêu bằng Tả Nhân Long, đến từ Thiên Sơn, người hãy nhớ cho kỹ... Nhưng bằng vào chút bản lĩnh của người mà muốn báo thù thì e rằng không dễ.

Tịch Ti Ti cười nhạt rồi quay mặt ra chỗ khác. Nàng đang tìm cách đào thoát nhưng công phu của Tả Nhân Long cũng khiến nàng bất giác khâm phục. Nàng trầm nghĩ:

- Nếu Giang Hải Phong và hắn đánh nhau thật thì chẳng biết ai lợi hại hơn ai? Nhưng tại sao Tả Nhân Long này lại phải đối địch với chàng?"

Càng nghĩ càng tức, nàng quay mặt lại và nói:

- Bọn ta và người không thù không oán, tại sao người lại làm thế?

Tả Nhân Long thản nhiên, nói:

- Những lời người nói cũng không sai, nhưng hành vi và việc làm của Giang Hải Phong đã khiến võ lâm đồng đạo công phẫn, tại hạ có thể lấy mắt nhìn hắn làm chuyện càn quấy như thế sao?

Tịch Ti Ti phản bác:

- Hành vi và việc làm của Giang Hải Phong đều vì chính nghĩa, có gì là không đúng? Đơn cử chuyện vừa rồi, lẽ nào bọn đạo sĩ trong Tam Dương đạo quán không đáng trừng trị một phen?

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long ngó người một lát rồi cười nhạt, nói:

- Người còn nhỏ thì biết cái gì? Tả Nhân Long ta bình sinh hành sự rất cẩn thận. Giang Hải Phong giết người như một kẻ cuồng sát, xưa nay ít thấy trên giang hồ, thủ đoạn tàn độc càng khiến người ta ghê rợn, nếu ta không trừng trị hắn một phen thì ngày sau còn có ai tồn tại trên giang hồ?

Lời này thật vô cùng ngạo mạn, dường như có ý xem thiên hạ là của riêng mình. Tịch Ti Ti thầm nghĩ, có lẽ tên này điên thật rồi, bây giờ mình rơi vào tay hắn, đánh cũng đánh không lại, chạy cũng chạy không thoát, thật là hồng bét.

Tả Nhân Long nói xong thì bước đến ngựa của mình và lấy ra hai quả lê từ túi da treo cạnh yên cương. Chàng mỉm cười, nói:

- Trời nóng quá, ăn một quả lê nhé!

Nói đoạn chàng thả quả lê về phía Tịch Ti Ti, Tịch Ti Ti không thể không bắt lấy, nàng tức khí nói:

- Ai thèm ăn lê của người, trả lại người này!

Nàng vung tay quăng quả lê trở lại. Tả Nhân Long phá lên cười ha ha và đưa tả thủ chụp lấy. Chàng mỉm cười, nói:

- Không cần khách khí như thế.

Thuận tay chàng thả quả lê đến lần nữa, Tịch Ti Ti bắt lấy và định quăng lại thì Tả Nhân Long đã trầm giọng nói:

- Người thật là quá quắt, nếu không xem người là một thư đồng nhỏ tuổi thì hôm nay ta nhất định phải giáo huấn người một trận rồi.

Hai gò má của Tịch Ti Ti bất giác ửng hồng, nàng khẽ nói:

- Nhưng ta không cần ăn quả lê thối tha của người!

Nói đoạn nàng đặt quả lê xuống đất rồi quay mặt đi nơi khác. Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Đây chính là lê Lai Dương, người ăn một quả là nguôi giận ngay, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục hành trình.

Tịch Ti Ti nghe vậy thì thâm nghĩ:

- “Hành trình còn xa, trời lại nắng nóng, nếu ta không ăn tạm quả lê cầm hơi thì sợ rằng không chịu đựng nổi. Hơn nữa, bản thân quả lê đâu có thù oán gì với ta, cứ ăn rồi hãy tính sau vậy.”

Nghĩ đoạn nàng nhặt quả lê lên ăn, quả nhiên là giống lê Lai Dương, ngọt và mát vô cùng.

Ăn xong lê thì Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Chúng ta lên đường thôi! Thế nào, có cần ta cấp người đi nữa không?

Tịch Ti Ti nguýt chàng một cái và nói:

- Ta tự biết cưỡi ngựa, người yên tâm, nếu ta muốn chạy thì đã chạy từ lâu rồi!

Kỳ thực không lúc nào nàng bỏ qua ý nghĩ đào thoát, chỉ có điều là chưa có cơ hội tốt mà thôi.

Nói đoạn nàng tung người phóng lên ngựa của mình, Tả Nhân Long cũng lên ngựa của chàng rồi chỉ qua con ngựa của Giang Hải Phong, nói:

- Người đừng quên sách của chủ nhân người đấy.

Tịch Ti Ti chỉ cười nhạt mà không nói gì. Nàng vừa thúc ngựa đi vừa kéo theo con ngựa của Giang Hải Phong.

Tả Nhân Long lặng lẽ theo sau, như thế chàng vừa giám sát được Tịch Ti Ti, vừa có thể thưởng thức cảnh quan hai bên đường.

Cứ thế, sau trọn ngày hành trình thì bọn họ đến huyện thành An Khâu thuộc tỉnh Giang Nam. Trong huyện thành An Khâu có một khách điểm kêu bằng Phúc An. Tả Nhân Long và Tịch Ti Ti đến được khách điểm này thì trời đã nhá nhem tối.

Tiểu nhị đón tiếp hai người rồi dẫn vào một phòng khá trang nhã. Tịch Ti Ti thấy vậy thì bất giác đỏ mặt, nàng nói:

- Ta không quen ở chung phòng với người khác, ta muốn ở riêng một phòng.

Tả Nhân Long ngạc nhiên, nói:

- Chúng ta tuy ở một phòng nhưng mỗi người một giường, có gì là không tiện?

Tịch Ti Ti nói:

- Ta muốn ở riêng một phòng, bằng không thì ta không ngủ.

Tả Nhân Long cười ha ha rồi nói:

- Chiều ý người vậy, nhưng ta nói trước, nếu người bỏ trốn thì đừng trách ta hạ thủ vô tình đấy.

Nói đoạn chàng bảo tiểu nhị tìm một phòng đôi, Tịch Ti Ti ở gian trong, chàng ở gian ngoài. Tuy có chút kỳ quái nhưng Tả Nhân Long vẫn không truy cho ra lẽ, sau khi cùng ăn tối xong thì Tịch Ti Ti trở về phòng của mình rồi khép kín cửa lại, nàng không quên cài chốt cẩn thận.

Tả Nhân Long lên giường ngồi tọa thiền vận khí điều tức, hồi lâu sau chàng muốn tìm Tịch Ti Ti nói chuyện nhưng thấy nàng đóng chặt cửa nên chàng cũng không tiện gọi. Thế là chàng đành thắp đèn đọc sách, nhưng cũng chẳng đọc được gì vì nhiều ý nghĩ cứ cuộn cuộn dâng lên trong đầu chàng. Chàng nhớ đến những hình ảnh trước đây ở Thiên Sơn, tất nhiên trong đó cũng có những hồi ức ngọt ngào. Do đó, hình ảnh của Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh dần dần hiện ra trước mắt chàng.

Vì Tần Tử Linh mà chàng không ngại thiên sơn vạn thủy để hành tẩu đến Trung Nguyên, sau đó lại đi từ Nam chí Bắc, dường như không nơi nào là không có bước chân chàng. Nhưng biển người mê mông, muốn đi tìm một thiếu nữ có ý lẩn tránh mình thì quả thật là chuyện không dễ.

Bất giác chàng buông tiếng thở dài rồi trầm nghĩ:

- “Không biết nàng có đến Giang Nam không? Nếu tìm được nàng thì liệu nàng có còn nghĩ đến ta? Tất cả đều là những chuyện không thể biết trước được.”

Nghĩ đến đây thì đôi mày kiếm của chàng chợt chau lại như có vẻ phần nộ, chàng ngồi một mình thở vắn than dài, thời gian lặng lẽ trôi qua, mãi đến lúc nghe trống điểm canh ba, chàng mới thổi đèn đi ngủ. Do phòng của Tịch Ti Ti ở phía trong nên chàng rất yên tâm, vì nếu muốn thoát thì Tịch Ti Ti tất phải đi ngang phòng chàng, như vậy nhất định sẽ khiến chàng tỉnh giấc. Cũng vì có cách nghĩ như vậy nên chàng mới yên tâm để Tịch Ti Ti ở riêng một phòng.

Sau khi lên giường không lâu thì Tả Nhân Long cũng chìm vào giấc ngủ nhưng một nhân vật có võ công siêu việt như chàng thì dù trong giấc ngủ cũng rất tinh nhạy.

Chẳng biết là vào lúc nào, bỗng nhiên chàng nghe có âm thanh kỳ lạ nên vội mở choàng mắt và ngồi bật dậy. Khi thấy cửa phòng Tịch Ti Ti hé mở thì Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long Tả Nhân Long bất giác cười nhạt và nói:

- Tiểu tử, người còn muốn trốn chẳng?

Chàng chống tay vào thành giường, tung người phóng ra ngoài hành lang thì thấy có một bóng người thấp thoáng phía cuối hành lang bên trái. Nhìn từ phía sau thì thấy thân hình người này rất uyển chuyển, trông cứ như một tiểu cô nương.

Tả Nhân Long chỉ cười nhạt một tiếng, chàng không dám quát lớn vì sợ làm kinh động khách nhân ở những phòng khác, hai mũi chân điểm xuống đất, thân hình chàng lập tức lướt đi như sao sẹt. Cùng lúc hữu thủ của chàng phất ra một mũi Tảo Hạch Tiêu đánh thẳng vào bóng người phía trước.

Người kia tỏ ra rất khẩn trương, ám khí của Tả Nhân Long vừa xuất thủ thì bóng đen lập tức thi triển thế Ly Miêu Hý Thiềm, thân hình đột nhiên lặn tròn xuống đất, tránh ra xa hơn trượng.

Tả Nhân Long khẽ quát:

- Ta khuyên ngươi hãy biết điều một chút, mau trở lại thôi!

Lời vừa phát thì đồng thời chàng cũng thi triển thân pháp Bát Bộ Hãn Thiềm phóng tới, song thủ theo thế Bài Sơn Liên Chưởng nhằm hai vai đối phương mà đánh tới.

Chàng nghĩ rằng đối phương còn nhỏ không biết nên không nhẫn tâm hạ độc thủ, do đó chàng chỉ vận ba thành công lực lên chưởng. Chàng cho rằng với kinh lực trên song chưởng của mình thì tất phải thu phục được đối phương.

Nào ngờ đối phương cũng nhanh không kém, chưởng lực của Tả Nhân Long vừa phát thì bóng người đã như mũi tên vọt qua trái.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Ngươi còn chưa chịu quay lại à?

Vừa nói chàng vừa thi triển thân pháp Hải Yến Lược Ba truy theo. Chỉ sau ba bước nhảy thì chàng đã đến sau lưng đối phương, trong bóng đêm mờ mờ chàng thấy hình dáng người phía trước có vẻ không giống gã thư đồng của Giang Hải Phong.

Tuy nhiên chàng vẫn cho rằng người này nhất định là gã thư đồng đó chứ không nghi ngờ gì nữa, bởi lẽ bóng người này đã từ trong phòng chàng thoát ra.

Tả Nhân Long khẽ quát:

- Ngươi muốn đánh nhau chăng?

Lời phát chưởng xuất, song chưởng nhằm hai mạn sườn của đối phương mà kích vào.

Dường như người phía trước cũng biết là không thể thoát được nên đột nhiên trầm vai trái xuống, toàn thân quay thoát lại, song thủ cũng xuất ra với thế Yến Mai Thủ nhằm đánh vào cổ tay phải của Tả Nhân Long.

Tả Nhân Long vội thu hữu chưởng lại, chàng cười nhạt một tiếng rồi lại bình thế đẩy ra tiếp một chưởng nhanh như chớp, chưởng này nhằm vào đùi đối phương.

Thế chưởng cực nhanh, chưởng xuất là kinh lực ập tới ngay.

Nhưng Tả Nhân Long bỗng nhiên biến sắc và vội vàng thu chiêu, lui bước ra sau. Chàng quét song mục đầy ngạc nhiên nhìn đối phương và hỏi:

- Này! Người... người là ai?

Dưới ánh chằng mờ mờ, chỉ thấy đối phương là một thiếu nữ xinh đẹp, tóc xõa ngang vai, dung diện tươi như hoa, thần thái đầy vẻ ngạo thị.

Tả Nhân Long vội cung thủ nói:

- Thất lễ! Thật là quá thất lễ! Tại hạ tưởng là gã thư đồng...

Thiếu nữ chớp chớp mắt hạnh và nói:

- Người thật là khéo tìm lý do, ai là thư đồng chứ?

Tả Nhân Long ngớ người, nhất thời chàng cảm thấy hối hận vô cùng, bất giác chàng lui ra sau một bước và nói:

- Nhưng cô nương vô cớ giá lâm như vậy, chẳng hay có điều gì chỉ giáo?

Thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Ta vốn là khách lưu trú trong Phúc An khách điểm này, điều đó có can hệ gì đến người?

Tả Nhân Long “à” một tiếng, nhất thời chẳng biết nói thế nào cho phải.

Thiếu nữ lại mỉm cười và nói:

- Nửa đêm người truy theo bốn cô nương nhà người ta, là có ý gì?

Tả Nhân Long bất giác rùng mình, thần sắc chợt biến, chàng nói:

- Đây thật là một chuyện hiểu lầm, xin cô nương thứ lỗi cho!

Trong lúc đối thoại chàng phát hiện giọng nói của thiếu nữ này có vẻ quen quen, khi hai mắt chuyển động thì càng giống một người, chỉ có điều chàng không nhớ người đó là ai. Nói xong chàng cảm thấy không tiện ở lại lâu nên cung thủ nói:

- Vừa rồi mạo muội, mong nhận được lượng hải hà, Tả mạo xin cáo biệt.

Lời vừa dứt thì chàng quay người lại và bước đi như bay.

Thiếu nữ nhìn theo một lúc rồi tặc lưỡi, tự nói:

- Ngốc tiểu tử, lần này thì người bị lừa rồi!

Nàng chợt cảm thấy Tả Nhân Long này tuy ngốc nghếch buồn cười nhưng cũng rất đáng yêu.

Còn Tả Nhân Long, chàng cảm thấy thật sự hối hận nên vội vàng chạy về phòng, đối với chàng mà nói, chuyện này quả thực quá mất mặt. Chàng vào phòng, mở toang cửa gian bên trong thì quả nhiên chàng phát hiện trên giường có một bộ y phục nam nhân, sau khi nhìn kỹ thì chàng nhận ra, đây chính là bộ y phục của gã thư đồng kia.

Tả Nhân Long buột miệng nói:

- Chuyện này thật quái lạ!

Đang hoang mang không hiểu thì đột nhiên chàng phát hiện trên bàn có một mảnh giấy, trong đó có mấy hàng chữ. Tả Nhân Long vội bước lại, cầm lên xem thì thấy trên giấy viết thế này:

“Tả Nhân Long! Đa tạ thịnh tình chiêu đãi của người trong mấy ngày qua, hy vọng sẽ gặp lại tại thành Giang Nam. Bốn cô nương đi đây!”

Bên dưới còn ký tên “Tịch Ti Ti”.

Tả Nhân Long xem xong thì bất giác giật thót mình, lập tức chàng hiểu ra đây là chuyện gì nên buột miệng tự nói:

- A! Thì ra là chuyện như thế...

Đôi mắt to tròn của cô nương kia chẳng giống đôi mắt gã thư đồng lắm sao? Còn giọng nói nữa, chẳng phải là giọng của gã thư đồng sao?

Chàng thở dài một hơi rồi trầm nghĩ:

- “Tả Nhân Long ta thật là suốt ngày bầy nhận mà kết quả lại bị nhận mổ vào mắt. Hóa ra gã thư đồng Tịch Xuân kia là hóa danh của một thiếu nữ kêu bằng Tịch Ti Ti.”

Chàng mở cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy màn đêm bao la sâu thẳm, nào biết hướng nào mà đuổi theo? Chàng cắn môi rồi thở dài và nghĩ tiếp:

- “Dù có đuổi kịp thì có thể làm được gì? Cô ta đã là một thiếu nữ thì ta há có thể cấp bên người mà đi như trước đây sao?”

Nghĩ đến đây thì chàng cảm thấy thật là dở khóc dở cười, hai má bất giác nóng ran khi nhớ lại đoạn cấp nàng bên người. Lúc này Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long chẳng còn một chút thần khí, chàng mong mặt đất nứt ra để mình chui quách xuống cho xong.

- o O o -